ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

Ἡ φιλία τῶν δεσμοφυλάκων καὶ τῶν ἐγκληματιῶν. Ὅταν ἡ «γάτα μὲ τὶς ἑφτὰ οὐρὲς» δὲν ἔχῃ τὸν λόγο. Ἕνα παράξενο βιβλίο τοῦ Ἔντυ Κόρνεῦ. Στὰ κελλιὰ τῶν ἑτοιμοθάνατων καταδίκων. Τὰ φαντάσματα ποὺ βασανίζουν τοὺς κακούργους. Ἡ τρομαχτικὲς παραισθήσεις τους. Τὸ τέλος ἑνὸς «κολασμένου». Τὸ προφητικὸ ὄνειρο ἑνὸς καταδίκου. Ὁ δεσμοφύλαξ μὲ τὸ κομμένο κεφάλι, κτλ.

Οἱ δεσμοφύλακες εἶνε καμμιὰ φορὰ οἱ παρήγοροι ἄγγελοι τῶν φυλακισμένων. Αὐτὸ παρατηρεῖται συνήθως στὶς ἀμερικανικὲς φυλακές, ποὺ μένουν ἰσοβίτες. Ξέρουν καλὰ οἱ ἐγκληματίαι, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ βγοῦν ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί τους, ἐκτὸς ἂν κανένας πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τοὺς θυμηθῆ καὶ τοὺς δώσῃ χάρι. Ἔτσι προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνουν φίλοι μὲ τοὺς δεσμοφύλακες γιὰ νὰ γλυτώσουν ὅσο μποροῦν τὸ ξύλο καὶ τὰ βασανιστήρια. Κ' οἱ φύλακες, ποὺ ὅσο κι' ἂν ἔχουν ἀποκτηνώθῃ, ὡστόσο δὲν παύουν νὰ εἶνε ἄνθρωποι, ἀφίνουν καμμιὰ φορὰ τὸ καμουτσίκι τους, τὴν «γάτα μὲ τὶς ἑφτὰ οὐρές», καὶ στέκονται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθυράκι τοῦ κελλιοῦ ἢ τὰ σίδερα τῆς πόρτας γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν πόνο τοῦ ἐγκληματίου. Ἕνας λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δεσμοφύλακες, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ αὐτὸ τὸ ὁλικό. Συνεννοήθηκε ἀμέσως μ' ἕναν συγγραφέα, τὸν κ. Ἔντυ Κόρνεῦ καὶ δῶ καὶ λίγες μέρες ἐξέδωκε τὶς «Ἐξομολογήσεις τῶν καταδίκων». Αὐτὸ τὸ βιβλίο σημείωσε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὸ Νέο Κόσμο κι' ἔκανε πλούσιο καὶ τὸ φτωχὸ συγγραφέα καὶ τὸν ἔξυπνο δεσμοφύλακα. Ἡ «Ἀστυνομικὴ Ἐπιθεώρησι» τῆς Νέας Ὑόρκης δημοσίευσε μάλιστα ἕνα σωρὸ ἀποσπάσματα ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὰ πιὸ παράδοξα κι' ἀνατριχιαστικά.

«Μιὰ νύχτα, διηγεῖται ὁ δεσμοφύλακας, ἤμουν βάρδεια στὸ διάδρομο τοῦ δεύτερου «κύκλου», ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται τὰ κελλιὰ τῶν ἑτοιμοθάνατων καταδίκων. Ἔκανε διαβολεμένο κρύο γιατὶ πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς ὁ Θεὸς ἄδειαζε ὅλους τοὺς ὠκεανοὺς τοῦ νεοῦ ποὺ εἶχε κρυμμένο μέσα στὰ μαῦρα σύννεφα. Ἄκουγα μάλιστα τὸ πέσιμο τῆς βροχῆς στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ κανένα δυνατὸ ἀστροπελέκι, τοῦ ὁποίου ὁ κρότος ἔτρεχε ἀπὸ κελλὶ σὲ κελλὶ καὶ τάραζε τοὺς φυλακισμένους.

Αὐτὲς τὶς νύχτες οἱ καταδικοι ὑποφέρουν σὰν νὰ τοὺς σφίγγῃ ἕνα δυνατὸ χέρι στὸ λαιμό. Ξεφωνίζουν, κλαῖνε, οὐρλιάζουν καὶ μᾶς παρακαλοῦν νὰ τοὺς ποῦμε μιὰ λέξι γιὰ νὰ ἡσυχάσουν. Ἡ ἀτμόσφαιρα μυρίζει αὐτὰ τὰ βράδυα περισσότερη μούχλα καὶ τὰ ἀνθρώπινα νεῦρα ἔχουν μιὰ τέτοια ὑπερέντασι, ὥστε τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰ τὰ κάνῃ νὰ σπάσουν. Τότε οἱ κοτάδικοι ἀρχίζουν νὰ κυριεύωνται ἀπὸ ἀνατριχιαστικὲς παραισθήσεις. Βλέπουν τὰ θύματά τους καὶ κλαῖνε τόσο σπαραχτικά, ὥστε ὁ θρῆνος τους νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ ραγίσῃ κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χοντροὺς τοίχους.

Ἐκείνη τὴ νύχτα λοιπόν, καθὼς ἔκανα τὴν ταχτικὴ περιπολία μου ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ διαδρόμου στὴν ἄλλη, ἄκουσα τὸν ἀριθμὸ «80.003» νὰ στενάζῃ. Περίεργος νὰ δῶ τί ἔλεγε, στάθηκα στὸ παραθυράκι καὶ περίμενα. Ὁ «80.003» εἶχε καταδικασθῆ σ' ἰσόβια δεσμά, γιατ' εἶχε σκοτώσει ἕνα κορίτσι, ἐπειδὴ τὸν ἐνωχλοῦσε μὲ τὶς μουσικὲς ἀσκήσεις του! Ἦταν ἕνας λεπτὸς κι' ὑπερβολικὰ ἀδύνατος ἄνθρωπος, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια δὲν ἄργησε νὰ τσακίσῃ ἐντελῶς ἀπ' τὰ βάσανα τῆς φυλακῆς. Τὸν μεταφέραμε λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο, δηλαδὴ στὰ «κελλιὰ τῶν μελλοθανάτων» καὶ τὸν ἀφήσαμε νὰ πεθάνῃ μὲ τὴν ἡσυχία του, ὅποτε ἤθελε κι' ὅπως τοῦ ἄρεσε. Μὰ ἐδῶ ἡ κατάστασί του χειροτέρευε κ' οἱ φύλακες παρακολουθοῦσαν κάθε κίνησί του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ «80.003» θὰ πέθαινε στὴ βάρδια τους κι' ἔτσι θὰ μποροῦσαν νὰ τοῦ κλέψουν ὅ,τι ἦταν εὔκολο νὰ κρύψουν ἀπάνω τους.

—Ἔλεος, Μάρτζορυ !... Μὴ μὲ κυττᾶς μ' αὐτὰ τὰ μάτια !...

Ὁ «80.003» ἦταν πλούσιος κι' ἐξακολουθοῦσε καὶ μέσα στὴ φυλακὴ νὰ φοράῃ μεταξωτὲς πυτζάμες καὶ νὰ σκεπάζεται μ' ὤμορφα σκεπάσματα. Ἔτσι ἦταν ὁ μόνος καταδικος ποὺ συγκέντρωνε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δεσμοφυλάκων. Ἀκέμη κι' ἐγὼ εἶχα κάνει τὴ σκέψι, ὅτι μποροῦσα νὰ τοῦ πάρω τὴν ὤμορφη ταμπακέρα του. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ μοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε πειὰ ἔρθει ἡ τελευταία ὥρα τοῦ καταδίκου. Κάθησα λοιπὸν μπροστὰ στὸ κελλί του καὶ περίμενα νὰ ξεψυχήσῃ.

—Ἕναν παπᾶ! Φέρτε μου ἕναν παπᾶ! φώναζε κάθε τόσο μὲ μιὰ στριγγὴ κι' ἀδύνατη φωνὴ ὁ ἑτοιμοθάνατος κατάδικος.

Μὰ ἐ παπᾶς τῆς φυλακῆς, ἤμουν βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του μ' αὐτὸ τὸ διαβολόκαιρο καὶ νὰ κατεβῆ μέσα σ' αὐτὲς τὶς ὑγρὲς στοὲς γιὰ ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταῖα παράπονα τοῦ καταδίκου. Σκέφθηκα λοιπὸν ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ προσποιηθῶ ἐγὼ τὸν ἐξομολογητὴ καὶ ν' ἀκούσω ὅ,τι ἤθελε νὰ πῆ ὁ κατάδικος. Καὶ πράγματι ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ πλησίασα σιὸ κρεββάτι του. Τὸ σῶμα τοῦ καταδίκου ἦταν βουτημένο σὲ κρύο ἱδρῶτα κ' ἡ φωνή του σκάλωνε στὸ λάρυγγά του καὶ μεταβαλλόταν σ' ἐπιθανάτιο ρόγχο.

—Ἄκουσε, πάτερ, μοῦ εἶπε ὅταν κατάλαβε τὴν παρουσία μου. Λὲς νὰ μὲ συγχωρέσῃ ὁ Θεός;

Ἄρχισα νὰ ψέλνω μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ νύχτα. Ὁ κατάδικος ἔκλαιγε σιωπηλὰ καὶ προσευχόταν μαζυ μου. Ἔπειτα μοῦ διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ ἔγκλημά του καὶ μοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα χαρτί. Ἦταν ἡ διαθήκη του. Ἄφινε ὅλη τὴν περιουσία του στοὺς γονεις τοῦ θύματός του. Πέθανε τὰ ἐξημερώματα. Κι' ἐγὼ τοῦ πῆρα τὴν ὤμορφη ταμπακέρα του γιὰ νὰ τὸν θυμάμαι!

Ἐν' ἄλλο βράδυ πάλι, ὕστερ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, βρισκόμουν στὸν «κύκλο τῶν κολασμένων». Εἶνε ὁ τελευταῖος «κύκλος» τῶν φυλακῶν τοῦ Σίνγκ-Σίνγκ. Ἐκεῖ κάτω βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν καταδικασθῆ γιὰ ἀκατανόμαστες πράξεις κ οἱ ἐπικίνδυνοι σαδισταί. Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ θρησκοληψία. Γονατισμένοι στὸ ὑγρὸ χῶμα τοῦ κελλιοῦ τους προσεύχονται ἀδιάκοπα, κάνουν μετάνοιες καὶ γρυλλίζουν ἀκατάληπτες προσευχές. Μὰ ὅταν ἔρθῃ ἡ νύχτα, τότε ἀρχίζουν τὰ βάσανα τῶν καταδίκων. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κυριεύονται ἀπὸ φριχτὲς παραισθήσεις. Βλέπουν νὰ στήνεται ἡ λαιμητόμος ποὺ θὰ τοὺς καρατομήσῃ, βλέπουν τὸ θῦμα τους νὰ ζητάῃ ἐκδίκησι καὶ ξαναζοῦν ὅλη τὴν τρομαχτικὴ ὥρα τοῦ ἐγκλήματός τους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ ἀριθμὸς «30.505», μόλις ἐρχόντουσαν τὰ μεσάνυχτα ζάρωνε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κελλιοῦ του, ἔκρυβε μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του καὶ τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἄρχιζε νὰ παραμιλάῃ:

—Ἔλεος, Μάρτζορυ! Μὴ μὲ κυττᾶς μ' αὐτὰ τὰ μάτια... Ναί, ναὶ θὰ κρεμαστῶ!... Μὰ φεύγα, μὴ μὲ βασανίζῃς!... Φύγε!...

Ἡ Μάρτζορυ ἦταν τὸ τελευταῖο θῦμα του. Εἶχε καταφέρει νὰ τὴν παρασύρῃ σ' ἕνα ὕποπτο ξενοδοχεῖο τῆς 80ῆς Λεωφόρου κι' ἐκεῖ ἀφοῦ τὴν μέθυσε τὴν κομμάτιασε μὲ τὸ μαχαῖρι του, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ τρομαχτικὸ πάθος του!

Ὁ «30.505» ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος σαδιστής. Μὰ ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀποδειχθῆ πλήρως ἡ ἐνοχή του, εἶχε γλυτώσει τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα κ' εἶχε καταδικασθῆ μόνο σ' ἰσόβια δεσμά! Μετὰ ὅμως ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἡ μοναξιὰ τοῦ κατέργου τοῦ τάραξε τὰ νεῦρα καὶ τοῦ σκότισε τὸ μυαλό. Καὶ τότε ἄρχισαν γι' αὐτὸν τὰ τρομαχτικὰ βάσανα. Ἔβλεπε κάθε νύχτα τὰ θύματά του νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν τάφο τους γιὰ νὰ ἔρθουν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦνε καὶ οὐρλιαζε, γιατὶ φοβόταν τὰ φαντάσματα. Ἐννοεῖται ὅτι ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια ἐμφάνισι, ἔφευγόταν ἀπὸ ἕνα ἀκατάσχετο παραλήρημα κι' ὡμολογοῦσε λίγο κάθε λε-

...νὰ μασᾶτε λίγο τὶς ἡμέρες τί...
...ε λίγες ἡμέρες τί...

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς τὴν ἔπαθε ἕνας Γάλλος σοφός. Ἀπ' τὸν Πολύβιο...στὸ φρέσκο! Ὁ ντὲ Λὰ-Μὸττ κι' ὁ ἀνάγωγος διαβάτης. Ἕνα καλὸ μάθημα. Ὁ δοὺξ ντὲ Νοάϊγ καὶ τὰ δῶρα. Τὸ «ψητὸ» καὶ τὸ «κρασί». Τὸ αὐγὸ μὲ τὸ χρυσάφι. Ἡ ὡραία χειρονομία μιᾶς καλλιτέχνιδος. Ἡ γενναιοψυχία τοῦ γιατροῦ Ζομπέρ. Τὰ ρέστα τοῦ ταλήρου, κτλ.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στὴν Ἰουλιανὴ ἐπανάπτασι τοῦ 1830.

Τὸ πρωΐ, τῆς 28 Ἰουλίου, ὁ διάσημος Γάλλος σοφὸς κι' ἑλληνιστὴς Πλάνς, παρ' ὅλα τὰ αἱματοκυλίσματα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ξεκάνησε γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου ἦταν καθηγητής, γιὰ νὰ διδάξῃ.

Διαβάζοντας ἀτάραχα στὸ δρόμο τὸν ἀγαπημένο του ἀρχαῖο Ἕλληνα συγγραφέα Πολύβιο, ὁ Πλάνς βλέπηκε ἄξαφνα ἀνάμεσα σ' ἕνα στίφος ἐπαναστατῶν, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ κατασκευάσουν ἕνα ὀδόφραγμα. Κι' ἀκριβῶς τὸ σημεῖο τοῦ Πολυβίου, τὸ ὁποῖο διάβαζε ὁ Πλάνς, προγματευόταν γιὰ τὴν τέχνη τοῦ νὰ ὀχυρώνη κανένας πρόχειρα ἕνα ὁπαιοδήποτε στρατηγικὸ σημεῖο!

Βλέποντας λοιπὸν τὴν ἀνεπιτηδειότητα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὁ Πλάνς, δὲν ἔχασε καιρό: Σκαρφάλωσε σ' ἕνα τραπέζι καὶ διαβάζοντας τὶς σχετικὲς ὑδηγίες τοῦ Πολυβίου, τὶς μετέφραζε γαλλιστὶ στὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος!

Ἔτσι, ἀνάμεσα στὶς ζητωκραυγὲς τὸ ὀδόφραγμα κατασκευάσθηκε θαυμάσια... Ἀλλὰ στοίχισε ὅμως ἀργότερα στὸν ἐνθουσιώδη σοφὸ ἑφτὰ ἡμέρες φυλάκισι.

Τὸν ἔπιασαν δηλαδὴ κι' αὐτὸν ὡς ἐπαναστάτη καὶ τὸν ἔχασαν στὸ φρέσκο!...

* * *

Ὁ ποιητὴς Οὐδὰρ ντὲ Λὰ - Μόττ, πολύκλαυστος ὄχι μόνον γιὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τὴ γεννοιοψυχία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τὸ τάλαντό του, τιμήθηκε κατὰ τὸ βασίλεμα τῆς ζωῆς του.

Μπερδεμένος μιὰ ἡμέρα, στὸ δρόμο, μέσα σὲ πλῆθος διαβατῶν, πάτησε ἄθελά του ἕναν νέο, ὁ ὁποῖος — ἀγανακτισμένος — τὸν μπάτσισε γερά.

Ὡστόσο ὁ ποιητὴς, πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ μπράτσο, τοῦ εἶπε γαλήνια:

— Κύριε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι εἶμαι τυφλός!... Καὶ πιστεύω, ὅτι ἡ πληροφορία μου αὐτὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ σᾶς τιμωρήσῃ σκληρὰ γιὰ τὴ βιαιότητά σας!

Καὶ πραγματικῶς, μόνον ποὺ δὲν δάκρυσε ὁ ἀξύθυμος διαβάτης...

* * *

Ὁ δοὺξ ντὲ Νοάϊγ, πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου τῆς Γαλλίας, εἶχε φήμη ἀνθρώπου εὐκολα δωροδοκουμένου. Μιὰ ἡμέρα, ποὺ τὸ συμβούλιο συζητοῦσε τὶς προπτωμέρεια τὰ ἐγκλήματά του.

Ὁ «30.505» μιὰ νύχτα ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων του, ἔσπασε τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ του καὶ πέθανε θλέποντας ἀπαίσιους ἐφιάλτες.

Μιὰ ἄλλη νύχτα πάλι, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ «13», ποὺ ἦταν κλεισμένος, ὁ κατάδικος «30.565», ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζουν μὲ σιγανὴ καὶ μυστηριώδη φωνή. Περ'ργος, πλησίασα νὰ δῶ τί μὲ ἤθελαν. Εἶδα τὸν κατάδικο νὰ στέκεται ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ κελλιοῦ καὶ νὰ μοῦ δείχνη τὸ σιδερόφραχτο παραθυράκι.

—Εἶδα τὸν Γουΐλ, τὸ συνάδελφό σας, μοῦ εἶπε, νὰ περνάη ἀπὸ κεῖ πέρα, μὰ χωρὶς κεφάλι. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι κάποιος τοῦ τὸ εἶχε κόψει!

Δὲν ἔδωσα σημασία στὰ λόγια τοῦ καταδίκου. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἔμεινα κατάπληκτος, ὅταν ἔμαθα ὅτι τὴν περασμένη νύχτα ὁ Γουΐλ εἶχε δολοφονηθῆ ἀπὸ τὸν ἐγκληματία «40.853». Ὁ κατάδικος αὐτὸς εἶχε καταφέρει τὸ Γουΐλ νὰ μπῆ στὸ κελλί του κι' ἐκεῖ τὸν ἀπεκεφάλισε κ' ὕστερα πέταξε τὸ πτῶμα του στὸ διάδρομο. Ὁ «40.853» μετὰ λίγες μέρες κάθησε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα καὶ πλήρωσε ἀκριβὰ τὸ ἔγκλημά του.

Συνήθως ὅμως οἱ κατάδικοι κάνουν τὴ νύχτα στοὺς δεσμοφύλακες διάφορες ἐξομολογήσεις γιὰ τὶς ἐριστικὲς καταστάσεις τους καὶ μόνο ὅταν καταλάβουν ὅτι δὲν τοὺς ἀκούει κανεὶς παραμιλοῦν γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους. Ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς τους εἶνε τὸ μεγαλείτερο μαρτύριο μὲ εἶχε τυλίξει κάποιος ποὺ βρίσκονται κοντά μου νὰ ξέρω τί κάνει, ὅταν τὸ ζῶ στὶς σωφρ[illegible] μου στὸν Ὀστάν[illegible] τοῦ Σίνγκ-Σίνγ[illegible]

ΝΤΥ ΚΟΡΝΕΥ

τάσις μερικῶν πραγματευτῶν τοῦ στρατοῦ, ὁ σύμβουλος Ρουγιὲ ντὶ Κουτρὰ θέλησε νὰ πειράξῃ τὸν πρόεδρό του, καὶ τοῦ εἶπε κλείνοντας μὲ σημασία τὸ μάτι:

— Αὐτὴ τὴν πρόταση τοῦ κ. Τάδε, πρέπει νὰ τὴν ἰποστηρίξουμε, κύριε πρόεδρε!... Ὑπάρχει πολὺ «ΨΗΤΟ», σ' αὐτή!

Ἀμέσως ὁ δοὺξ ντὲ Νοάϊγ, θέλοντας νὰ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα στὸν σαρκαστὴ του— γνωστὸν γιὰ τὴν σίνεπ[illegible]ία του — τοῦ εἶπε:

— Δυσιχῶς, δὲν ὑπάρχει καὶ «ΚΡΑΣΙ», κύριε ντὶ Κουντρὰ!... Κι' ἔτσι θὰ πάη χαράμι τὸ «Ψητό»!

Πληρωμένος ἔτσι μὲ τὸ παραπάνω ὁ σύμβουλος, κοκάνισε καὶ δὲν ἔβγαλε μιλιά.

* * *

Μιὰ διάσημος ὅσο καὶ θελκτικὴ ὑψίφωνος, δέχτηκε εὐχαρίστως νὰ τραγουδήσῃ σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἑορτή, στὸ Παρίσι, κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1895.

Στὸ δεῖπνο ποὺ ἐπακολούθησε, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων ἔβαλε τὴν καλλιτέχνιδα στὰ δεξιά του, καὶ τῆς προσέφερε ἕνα πασχαλινὸ αὐγό. Ἡ καλλιτέχνις τὸ ἄνοιξε, σὲ μιὰ στιγμή, καὶ βρῆκε πέντε χρυσὰ ναπολέονια μὲ τὴν ἑξῆς σημείωσι:

— Σᾶς προσφέρουνται ὡς ἀνάμνησις, γιατὶ ἡ ἀμοιβὴ τῆς εὐγενικῆς συνδρομῆς σας εἶνε ἀνεκτίμητη!

Μὰ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις πρόσφερε ἀμέσως τὰ χρυσὰ νομίσματα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, λέγοντας στὸν ἀρχιεπίσκοπο:

— Σεβασμιώτατε, σᾶς εὐχαριστῶ εὐλαβῶς γιὰ τὸ πασχαλινό σας δῶρο!... Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τὸ ἀσπράδι τῶν αὐγῶν φουτρῶ γιὰ τὴ φωνή μου κ' ὄχι τὸ «ΚΙΤΡΙΝΟ» τους!

Ἐννοοῦσε μ' αὐτὸ τὰ χρυσὰ ναπολέονια, τὰ ὁποῖα εἶνε κιτρινα σὰν τὸ κρόκο τοῦ αὐγοῦ...

* * *

Μιὰ φτωχὴ γυναικούλα τοῦ λαοῦ ἐπισκέφθηκε μιὰ μέρα τὸν γιατρὸ Ζομπὲρ ντὲ Λαμπὰλ στὸ μέγαρό του.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις, ἡ γυναικούλα ἀκούμησε δειλὰ ἕνα λιμένιο τάλληρο στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, κ' ἔκανε νὰ φύγῃ.

— Κυρία! φώναξε δυνατὰ ἐκεῖνος.

Ἡ ἀσθενὴς σταμάτησε τρομαγμένη. Μὰ ὁ φιλάνθρωπος ἐπιστήμων πρόσθεσε ἀμέσως:

—Γιατί φεύγετε χωρὶς νὰ περιμένετε τὰ ρέστα σας;

Καὶ τῆς ἔβαλε λαθραῖα στὸ χέρι τέσσερα χρυσὰ εἰκοσόφραγκα.

— Θὰ σᾶς χρησιμεύσουν, γιὰ τὰ γιατρικὰ ποὺ ὥρισα νὰ πάρετε!... τῆς ψιθύρισε.

* * *

Ὁ ντ' Ἀργκού, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἐπὶ βασιλέως Λουδοβίκου - Φιλίππου, ζήτησε μιὰ ἡμέρα τὸν κ. Β...., ὑπάλληλον ἱκανώτατο ἀλλὰ πολὺ τεμπέλη.

—Δὲν ἦρθε σήμερα ὁ κ. Β..., στὸ γραφεῖο! τοῦ ἀπαντήθηκε ὁ ἁρμόδιος τμηματάρχης. Πέθανε χθὲς τὸ βράδυ ὁ πατέρας του!

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, τὸν ξαναζήτησε ὁ ὑπουργός. Ἀλλὰ ὁ τμηματάρχης ἔδωσε πάλι τὴν ἴδια ἀπάντησι. Κοὶ ὅταν ὁ ντ' Ἀργκοὺ τὸν ξαναζήτησε μετὰ μιὰ ἑβδομάδα, ὁ τμηματάρχης τοῦ εἶπε πάλι:

— Οὔτε καὶ σήμερα ἦρθε, κύριε ὑπουργέ!.... Ἔστειλε ἕνα σημείωμα καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἀπουσία του μὲ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του!

Τότε ὁ ντ' Ἀργκοὺ ξεφώνισε θυμωμένος:

— Περίεργος ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ κ. Β...! Μήπως σκοπεύει νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ γραφεῖο του... ὅσον καιρὸ θὰ εἶνε πεθαμένος ὁ πατέρας του;!!

* * *

Κάποιος ἠθοποιὸς τοῦ λαϊκοῦ θεάτρου τοῦ Παρισιοῦ δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν βαρύτονος ἢ τενόρος!...

Θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό, εἶχε γίνει «κοινοῦτι» κυριολεκτικῶς στὸ διάσημο μαέστρο Χερουμπίνι, ζητῶντας τὴ γνώμη του.

—Καθῆστε στὸ πιάνο, παῖξτε καὶ τραγουδῆστε! τοῦ εἶπε ἐπὶ τέλους μιὰ ἡμέρα ὁ μαέστρος, θέλοντας νὰ τὸν ξεφορτωθῆ.

Ὁ ἠθοποιὸς συμμορφώθηκε, κ' ἄρχισε νὰ τραγουδάη ἔτσι ποὺ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων ἔτοιζαν!

— Μὲ ἀκούσατε, μαέστρο, εἶπε δειλὰ στὸν Χερουμπίνι, ὅταν τελείωσε. Εὐαρεστηθῆτε λοιπὸν νὰ μὲ βγάλετε ἀπ' τὴν ἀμηχανία: Πῶς νομίζετε, ὅτι μπορῶ νὰ χρησιμοποιήσω ἐπωφελέστερα τὴ φωνή μου;

—Μόνον ὡς... κήρυξ δημοπρασιῶν, ἀγαπητέ μου! ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησις τοῦ μαέστρου.